

РЕШЕНИЕ

№ 1086

гр. В., 17.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., V СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско
дело № 20223100500888 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С решението на ВРС-24с-в № 262332/20.07.2021г по гр.д.№ 15717/2021

Е ПРЕДОСТАВЕНО упражняването на родителските права по отношение на
детето М. В. ЯН. ЕГН ***** на неговата майка Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** гр. В.,
ул."М." № 107 ет.4 ап.13, на осн.чл.127 ал.2 СК;

ОПРЕДЕЛЕНО Е местоживеене на детето М. В. ЯН., ЕГН ***** при неговата
майка Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** на адрес: гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13, на осн.чл.127
ал.2 СК.

ОПРЕДЕЛЕН Е режим на лични отношения на бащата В. П. ЯН. ЕГН *****
гр. В. ул."С.С." № 42, с детето М. В. ЯН. ЕГН ***** , както следва:

всяка първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10ч до 14ч, без преспИ.е,
във всеки един от дните;

всяка четна година на рождения ден на бащата - 18 февруари - за времето от 10ч до
14ч;

всяка нечетна година на 25 декември - за времето от 10ч до 16ч;

всяка четна година на 31 декември - за времето от 10ч до 16ч,

една седмица през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск, за времето от
11ч на първия ден до 16ч в последния ден, с преспИ.е, на осн. чл.127 ал.2 СК.

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН. ЕГН *** гр.В. ул. "С.С." № 42 ДА ЗАПЛАЩА** на М. В.
ЯН., ЕГН ***** , чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН
***** гр.В. ул."М." № 107, ет.4 ап.13, сумата от 250лв /двеста и петдесет лева/,
представляваща месечна издръжка с падеж първо число на месеца, за който се дължи,

считано от датата на подаване на исковата молба - 7.12.2020г, ведно със законната лихва върху всяка закъснителна вноска до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, КАТО Е ОТХВЪРЛЕН искът за разликата над присъдената сума от 250лв до пълния претендиран размер от 500лв., ведно със законната лихва върху всяка закъснителна вноска до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, на осн. чл.127 ал.2 вр. чл.143 ал.2 СК;

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН., ЕГН *****, гр.В. ул."С.С." № 42 ДА ЗАПЛАТИ на М. В. ЯН., ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф., ЕГН *****, гр. В., ул." М." № 107 ет.4 ап.13, сумата от **2 025,49лв** /две хиляди двадесет и пет лева и четиридесет и девет ст/, представляваща **издръжка за минало време** за периода **от 13.03.2020г. до 06.12.2020г** вкл., ведно със законната лихва от датата на подаване на- 7.12.2020г до окончателното изплащане на задължението, **КАТО Е ОТХВЪРЛЕН** искът за разликата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 4 383лв, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 7.12.2020г до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.149 СК;

ОТХВЪРЛЕН Е майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН предявеният от М. В. ЯН., ЕГН *****, чрез нейната ***** гр.В., ул."М." № 107, ет.4 ап.13 срещу В. П. ЯН., ЕГН *****, гр. В., ул."С.С." № 42 иск за заплащане на сумата от 1 200 щат.дол./хиляда и двеста щат.дол./, представляваща сума, с която ответникът се е обогатил, получавайки я през м.април 2020г, евентуално през периода след обявяване на Извънредното положение в страната от САЩ, която американските власти предоставят на всеки американски гражданин, на осн.чл.59 3ЗД

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН. ЕГН ***** от гр.В. ул."С.С." № 42, ДА ЗАПЛАТИ на М. В. ЯН. ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13, сумата от 276,31лв /двеста седемдесет и шест лева и тридесет и една ст./, представляваща сторени по делото съдебно - деловодни разноски, на осн. чл.78 ал.1 ГПК;

ОСЪДЕНА Е М. В. ЯН. ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** гр. В., ул."М." № 107, ет. 4, ап. 13 ДА ЗАПЛАТИ на В. П. ЯН., ЕГН *****, гр.В. ул."С.С." № 42 сумата от 200лв /двеста лева/, представляваща сторени по делото съдебно - деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.3 ГПК

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН. ЕГН ***** гр.В. ул."С.С." № 42 ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - В. сумата от **431,02лв** /четиристотин и един лева и две ст./, представляваща дължими за производството разноски, на осн. чл.78 ал.6 ГПК;

Със същото решение ВРС е постановил и ПРИВРЕМЕННИ МЕРКИ, до влизането му в сила, на осн.чл.127 ал.3 СК, като следва:

ПРЕДОСТАВЕНО Е упражняването на родителските права по отношение на детето М. В. ЯН. ЕГН ***** на неговата майка Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13 ;

ОПРЕДЕЛЕНО Е местоживее на детето М. В. ЯН. при неговата майка Ф. АСП. Ф.;

ОПРЕДЕЛЕН Е режим на лични отношения на бащата В. П. ЯН. ЕГН ***** гр.В. ул."С.С." № 42 с детето М. В. ЯН. ЕГН *****, както следва:

всяка първа и трета събота и неделя от месеца за времето от 10ч до 14ч, без преспИ.е, във всеки един от дните;

всяка четна година на рождения ден на бащата - 18 февруари - за времето от 10ч до 14ч;

всяка нечетна година на 25 декември - за времето от 10ч до 16ч;

всяка четна година на 31 декември - за времето от 10ч до 16ч,

една седмица през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск, за времето от 11ч на първия ден до 16ч в последния ден, с преспИ.е, на осн. чл.127 ал.2 СК.

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН. ЕГН *****, гр. В., ул."С.С." № 42 ДА ЗАПЛАЩА на М. В. ЯН. ЕГН ***** чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13 сумата от 250лв /двеста и петдесет лева/, представляваща месечна издръжка с падеж първо число на месеца, за който се дължи, считано от датата на депозиране на исковата молба - 07.12.2020г., ведно със законната лихва върху всяка закъснителна вноска;

Недоволни от постановеното решение са останали лицата, както следва:

И о т В. П. ЯН. е подадена **въззивна жалба** **вх.№ 297079/30.08.2021** срещу първоинстанционното решение **в частите му, с които е**

определен размерът на издръжката за бъдеще време в размер на 250лв, считано от датата на подаване на ИМ- 7.12.2020г

присъдена е издръжка за минало време общо в размер на 2025,49лв за периода от 13.03.2020г. до 06.12.2020г;

осъден да заплати на дъщеря си М. В. ЯН., род.2006г, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф., сумата от 276,31лв-съдебно-деловодни разноси, на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

В жалбата се излага следното: решението на ВРС-24с-в по гр.д.№ 15717/2020г било съобразено с постигнатото в о.с.з. на 13.07.2021г споразумение между родителите относно:

- упражняването на родителските права,
- местоживеенето на детето при майката,
- режима на лични отношения на бащата с детето М., род. 1.06. 2006г и затова по тези въпроси нямало спор между страните.

Родителите не постигнали споразумение по въпроса за

- размера на издръжката за минало време за периода от 13.03.2020г до 6.12.2020г вкл.,
- размера на издръжката за бъдеще време /от завеждането на ИМ на 7.12.2020г/ и
- за неоснователно обогатяване по чл. 59 ЗЗД

По отношение определените размери на дължимата от бащата издръжка, както за минало време, така и за бъдеще, счита за неправилно решението на ВРС досежно преценката материалните възможности на всеки от двамата родители, в която връзка делото останало неизяснено от фактическа страна, след като съдът отказал на ответника събирането на доказателства за доходите на майката, от дейността ѝ като експерт счетоводител, осъществявана като едноличен търговец ЕТ "ЗОГРАФСКА - Ф.Ф." с ЕИК 813158410 и от ЕООД"БИЛАНКС" ЕООД ЕИК 148095112, чийто едноличен собственик е Ф.Ф., които искания били отправени още с ПО срещу ИМ.

С това било допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като в мотивите си ВРС приел, че „за времето от м.май 2020г до м.окт.2020г, майката е получила средно месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 4 659,40лв. Отделно, Ф.Ф. реализира доходи от дейността си като експерт счетоводител", без да е посочен размерът им.

В тази връзка счита за неправилни мотивите на съда, че искането по доказателствата за издаване на съдебно удостоверение, което да послужи пред НАП-В. за получаваните от Ф.

Ф. дивиденди и печалба, следва да бъде отхвърлено, тъй като са налице данни за получаваното брутно трудово възнаграждение от Ф.Ф..

При така събраните писмени доказателства само за получаваните доходи по трудов договор от Ф.Ф., делото е останало неизяснено от фактическа страна и решението е неправилно, като се твърди доходите на майката да са четири пъти по-високи от тези на бащата.

На сл.място. ВРС не бил обсъдил доказателствата за влошеното здравословно състояние на бащата след тежко преболедуван COVID-19. Той нямал други източници на доходи, освен пенсията си, за разлика от майката, която е в трудоспособна възраст и имала много по-големи доходи над 4 659,40лв месечно.

По отношение издръжката за минало време излага още, че самата ищца е признала и съдът е приел за установено, че до м.юни на 2020г, вкл., детето било ходило всеки ден в дома на баща си, където го очаквал обяд, и че той готвел виртуозно. Бащата бил полагал всички грижи за дъщеря си до м.06.2020г и отношенията им бил хармонични; купувал необходимото за през деня и партитурите за пианото, водил детето на концерти в България и в чужбина, празнували заедно рождените дни на М..

След 13.03.2020г били въведени ограничения /има се предвид протиепидемичните мерки срещу COVID-19/, което не било по вина на бащата и цялото общество и всички държави били потърпевши.

Бащата продължавал да иска да полага грижи за дъщеря си и след като М. под въздействието на майка си едностранно прекратила посещенията си в дома му.

Бащата полагал много усилия и понастоящем, за да може да се вижда и общува с дъщеря си. Подарявал й картички по различни поводи, изчаквал я пред училище или на други места, но въпреки неговата огромна родителска любов и привързаност, отношенията между него и дъщеря му не можели да се възстановят каквито били преди м.юни 2020 г.

В обобщение, бащата никога не бил отказвал да заплаща издръжка на дъщеря си. Дори към 25.08.2021г вече бил превел сумата по издръжката в размер на 2 208,33лв + 75,31лв лихви по привременните мерки ведно с лихвите в размер, който майката посочила в мейли от 13.08.2021г и от 24.08.2021г.

В жалбата са изложени допълнителни оплаквания без пряко отношение към горепосочените обжалвани части от решението, а изразяват мнението на ответника за завеждането на настоящото дело, като се излага следното:

Счита, че действителната причина за завеждането на делото за издръжка е налагането на възбраната върху апартамента на бащата, което е факт чрез допуснатото с Определение от 29.12.2020г обезпечение на предявените от Ф.Ф. искове за издръжка за минало време в размер на 4383лв и по 500лв месечно от 07.12.2020г. Искове с общ размер под 10 000лв са обезпечени с имот, струващ вероятно 300 000лв дори само като локация - под Фестивалния комплекс, до входа на Морската градина.

Счита, че съдът не бил изпълнил задълженията си по Наредба № 14/18.11.2009г за реда и начина за предоставяне достъп на органите на съдебната власт до регистъра на населението - национална база данни "Население" да провери постоянния адрес на ответника. В исковата молба е посочен адрес в квартал Аспарухово (ул. „Н.Б." 61) на който бащата никога не е живял и това е безспорно известно на ищцата М. и на майката Ф.Ф.. Нито детето М., нито майката, която идва да я вземе от 2009 г. от дома на бащата вечер след работа, биха могли случайно или неволно да объркат квартал Аспарухово с централната градска част на гр.В.. Доверчиво съдът е допуснал, вероятно единственото в съдебната практика, обезпечение на иск за издръжка чрез възбраната на недвижим имот надхвърлящ повече от тридесет пъти размера на иска. Съдът не е поискал и 10% от цената за иска като гаранция. С допускането на това несъразмерно на защитимия интерес обезпечение, съдът

априори е поставил ищцата в привилегировано положение, а бащата в ситуацията на отбраняващ се, изнудван да приема всякакви, дори неприемливи условия, за да си върне човешкия контакт с детето.

На сл.място.

По отношение определения му РЛО излага следното:

Поради родителското отчуждение под натиска на майката, която имала крайно непочтително и неуважително отношение към бащата и отправяла обвинения към него от всякакво естество, поради което наложи в с.з. съдът да й напомни, че майката е взела самостоятелно и осъзнато решение да роди дете от този мъж, и затова нападките към неговата личност или минало, доколкото нямали нищо общо с родителския му капацитет, били напълно неотнормисими към предмета на делото.

В тази връзка се поддържа, че детето било поставено от майката в критична за психиката си ситуация на конфликт на лоялност. Тя постоянно унижавала бащата пред детето вербално и, както сама твърдяла в електронната кореспонденция, лично информирала дъщеря им за всички детайли по делото. Счита за много неподходящо майката да дискредитира бащата, използвайки съдебния процес, който сама е завела, без преди това да се е опитала да проведе разговор с бащата.

Излага се още, че неколккратно било поискано от съда да насочи родителите към Център за обществена подкрепа чрез изпращане на решението служебно, респ. определението по привременните мерки, до Дирекция „Социално подпомагане“ – В. по местоживеенето на детето М. В.Я., род. 1.06.2006г.

В тази връзка отправя отново искане за насочване на родителите към Дирекция“СП“ - В. за оказване на подкрепа, респ. да бъдат задължени чрез сключване на едногодишен договор с ЦОП, да ползват специализирана психологическа помощ до преодоляване на отчуждението на детето от бащата.

По отношение разноските, които е осъден да заплати, излага следните доводи:

РС е съобразил, че страните са постигнали споразумение по въпроса за УРПЗ, местоживеенето на тяхната дъщеря и РЛО и разноски за адв.възнаграждение и депозит за изготвяне на КСППЕ не се следвали на нито един от родителите.

Неправилна е преценката на съда, обаче, че разноски се дължат по исковете за издръжка съобразно уважената и отхвърлена част и затова в полза на ищеца следвало да се присъдят разноски за уважената част от исковете за издръжка в размер на 276,31лв, на осн. чл.78 ал.1 ГПК, а за отхвърлената част - в полза на ответника да бъдат присъдени такива, в размер на 107,90лв, на осн.чл.78 ал.3 ГПК, а по иска по чл.59 33Д - сумата от 92,10лв.

В тази част счита решението за неправилно.

Предявените искове са правна квалификация чл.127 ал.2 СК. Производството по всички предявени искове представлява спорна съдебна администрация. Разноски при спорна съдебна администрация, каквото е настоящото производство, не се дължат. Ето защо, съдът не следва да присъжда разноски на страните по правилото на чл.78 ГПК. В т.см.е и Определение № 385/25.08.2015г по дело № 3423/2015г на ВКС, ГК, I ГО : „Правилото за присъждане на разноски съобразно изхода на спора не може да намери приложение в делата по чл. 127, ст. 2 СК пред първата инстанция. Това разрешение следва от характера на производството на спорна съдебна администрация, приложима при спор относно родителските права в случаите, когато родителите не могат да постигнат извънсъдебно споразумение. За разлика от исковото производство, в него не се решава със сила на пресъдено нещо спор за съществуването или несъществуването на едно материално право, а само се оказва съдействие относно начина на упражняване на родителските права, признати и гарантирани от закона, така че липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. Съдебното решение, което следва да

изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното или непълнолетното им. дете, ползва и двамата родители и затова в първоинстанционното производство всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора".

На сл.място. В жалбата се съдържат и оплаквания за това, че в исковата молба, подадена от Ф.Ф. не е било обективизирано искане за постановяване на привременни мерки по реда на чл.127 ал.3 СК, каквото е било заявено единствено от бащата В.Я..

Предвид гореизложеното отправя искане за отмяна постановеното от ВРС решение в неговите части, с които

1/ е определен размер на издръжката за бъдеще време за разликата над 170лв до 230лв, като бъде отхвърлена претенцията в тази част и бъде определен размер от 170лв, съответстващ на доходите на бащата в съпоставка с петкратно по-големите доходи /дори без дивидентите и печалбата от търговската дейност/ на майката

2/ е присъдена издръжка за минало време в размера над 170лв до на 230лв за периода от 13.03.2021г до м.06.2020г вкл.,

3/ е осъден В. П. ЯН. да заплати на дъщеря си М. В. ЯН., род.2006г, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф., сумата от 276,31лв- сторени съдебно-деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.1 ГПК

4/ Моли ВОС служебно да уведоми Дирекция „Социално подпомагане“-В. за оказване на подкрепа на В. П. ЯН. ЕГН ***** с пост.адрес: гр.В. ул.,„С.С.“ № 42, моб.тел.: 0884212036, като непълнолетното дъщеря М. В. ЯН. ЕГН *****, и нейната майката Ф. АСП. Ф. ЕГН *****, двете от гр.В. ул.,„М.“ № 107 ет.4 ап.13, бъдат насочени да сключат едногодишен договор с ЦОП за получаване на специализирана психологическа подкрепа за преодоляване отчуждението на дъщерята М. от нейния баща В.Я..

В срока по чл.263 ал.1 ГПК ответницата по жалбата Ф. АСП. Ф. е депозирал писмен отговор със становище за неоснователност на въззивната жалба.

Не отговарят на действителността твърденията на ответника, че се бил грижил ежедневно за дъщеря си в периода 13.03.2020г до 22.06.2020г

В този период поради въведените противоепидемиологични мерки М.Я. като ученичка в 8кл., е била на дистанционна форма на обучение, всеки делничен ден от 8.30ч до 13.30ч. След приключване на занятията, обядвала вкъщи - в дома, в който живее с майка си, готвела уроците си за следващия ден, и около 16.15ч отивала в дома на баща си, единствено, за да свири на неговото пиано до около 18.00-18.30ч.

Бащата ѝ не е искал, нито е имал ангажимента да я храни, дори при поискване да пие вода, ѝ се скарвал да не пие от водата, която той пълнел редовно безплатно от Морската градина, защото щяла да свърши.

Единствен очевиден на взаимоотношенията между бащата и дъщерята през този период е била само детето и затова се противопоставя на искането за събиране на гласни доказателства чрез разпит на свидетели, тъй техните показания нямало да допринесат за установяване на други факти освен вече събраните по делото, а освен това тези обстоятелства не били новооткрити или новоузнати от страната, която е имала възможността да ги установи още в първоинстанционното производство.

Причината дъщерята да не иска да се вижда с баща си от 22.06.2020г е установена при изслушването ѝ от КППЕ-стр.8, както и от социалния доклад-стр.2, посл.абз.,„емоционални взаимовръзки и стабилност".

Единствената „грижа" към дъщерята от страна на бащата, което не се оспорва и от

страна на майката, била свиренето на пианото, което се намирало в дома на бащата.

Счита, че съвсем логично и житейски оправдано е бащата да осигурява съответните условия за провеждане на това извънкласно занимание на дъщерята с цел нейното по-добро бъдеще.

Разходите за партитурите, които били незначителни, за необходимите осветление и отопление, били нещо естествено и елементарно за нормалното общуване между бащата и дъщерята, още повече, че били на много ниска стойност за часовете, през които дъщерята „взема уроци“ при баща си.

Би следвало да бъде взето под внимание отношението на бащата към въпроса за заплащане на издръжка в полза на дъщеря му, както и установеният факт, че той не искал и не плащал издръжка никога от раждането на М. до настоящия момент.

Неговото становище, че бил „създал възможности“ на майката, грижейки се за детето, „тя да печели пари“, и че „бащата е за фасон“, е изложено с голямо самочувствие пред специалиста - психиатър по КСППЕ-стр.2.

Като последица от това му отношение към издръжката за дъщеря му е и оспорването на нейния размер, определен от ВРС, макар сумата от 250лв да представлява минимална компенсация на стойността на потребностите на 15-годишно момиче.

Не би следвало да се толерира процесуалното поведение на ответника да претендира постоянното доказване на по-високите доходи на майката на М.Я., след като от началото на процеса самият той отказва да даде реална и точна информация за получаваните от него доходи.

Майката не е оспорвала получавания по-висок доход от ответника и е представила достатъчно писмени доказателства за действително получаваните от нея възнаграждения, а искането за издаване на съд. удостоверение за снабдяване с данни за нейните доходи е вече преклудирало - страната е имала възможността да установи твърденията си в 1-воинст.производство.

ВРС е посочил в мотивите си, че при определяне на издръжката, освен възможностите на родителите, се вземат предвид и грижите на родителя, при когото се отглеждат децата, но при преценката на размера на конкретно дължимата в настоящия случай издръжка следва да се отчете конкретната стойност на непосредствено предоставяните грижи по отглеждане и възпитанието на 15-год.М., която стойност многократно превишава определеният за ответника размер на издръжката.

Поради изложеното моли за оставяне без уважение в.жалба на Валентин П.Я.

II от М. В. ЯН., действаща лично и със съгласието на майка си Ф. АСП. Ф., подадена насрещна въззивна жалба вх.№ 261274/31.01.2022г срещу решението на ВРС в частите му, с които:

1/ е отхвърлен искът за издръжка за бъдеще време за разликата над 250лв до претендираните 500лв;

2/ е отхвърлен искът за издръжка за минало време за периода от 13.03.2020г до 6.12.2020г за разликата над присъдените 2025,49лв до претендираните 4383лв;

3/ е осъдена да заплати на ответника 200лв съдебно-деловодни разноски по делото.

Счита решението на ВРС в обжалваните му части за неправилно като постановено в нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и необосновано, като конкретните оплаквания са следните:

-нарушение на съдопроизводствени правила:

ВРС не приел като относими и съществени за правните си изводи писмените доказателства за част от действителните разноски, необходими за отглеждането на М. В.Я..

- нарушение на материалния закон:

При определяне размера на издръжката в полза на М. В.Я. ВРС не е приложил правилно и точно закона, въпреки че е посочил кои изисквания следва да бъдат взети под внимание при определянето ѝ - чл.142 СК и чл.143 ал.1 и ал.2 СК, като по-конкретно не е обсъдено и преценено, че непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на детето били поети от майката; не са обсъдени и преценени данните в изготвения Социален доклад и КСПЕЕ.

-необоснованост:

При определянето размера на издръжката ВРС не е отчетел установените по делото факти по отношение на бащата:

- че живеел сам в достатъчно обширен и обзаведен собствен апартамент;
- че нямал алеаторни задължения към други лица;
- че нямал облигационни задължения към други лица;
- от самото начало неговото процесуално поведение е да установява само високите доходи на майката Ф.Ф., но без да признава какви доходи получава той лично не само в България, но и от САЩ;
- от самото начало ответникът заявявал, че проявявал голямо обгрижване към дъщеря си М., както твърдял : обяд, партитури за пиано, водене по концерти (което не се било случвало през процесния период поради пандемията), но без да плаща издръжка до момента на предявяването на иска, и с високото самочувствие, че бащата е за фасон;
- от данните в СД и в КСПЕЕ за материалните условия на живот на детето при майката и при бащата, за полаганите от майката грижи; за отношението на бащата към дъщерята и майката; за начина на отглеждането и възпитанието ѝ; за взаимоотношенията между бащата и дъщерята и причините, поради които дъщерята не желала повече да вижда баща си.

При положение, че бъдат отчетени от съда следните факти:

а/ признанието на бащата за получавани през 2020г 1200щат. дол.помощ във връзка с пандемията COVID 19, с която сума месечният му доход се увеличава с още 100щат.дол., или 165лв, т.е. сборът от двете суми 1060лв /пенсия/+165лв/помощ/ = 1225лв.

През цялата 2020г той е продължил да получава и социални добавки за М., отпуснати от американската държава в размер на 50% към американската му пенсия, които добавки месечно са били не по 100 долара (както се възразява от бащата), а по 150щ.д. (прибл.равни на 250лв), т.е. през цялата 2020г неговият средно-месечен доход е възлизал на около 1475лв /1225лв + 250лв/.

б/ допълнително определените от американското правителство още 600щ.д. и 1400щ.д. помощи във връзка с пандемията COVID 19 съгласно закона Coronavirus Aid, Relief, and Economic Security Act (CARES Act) към American Rescue Plan Act от март 2020 и 2021г;

в/ възрастта на детето – 15,5г, което води до негови по-големи потребности;

и при правилна преценка на всички относими доказателства, съдът би следвало да стигне до извод, че ответникът разполага с достатъчно материални възможности да заплаща издръжка в претендирания размер, без да се затруднява собствената му издръжка, и да подпомогне отглеждането и възпитанието на М.Я. в нарастващата ѝ възраст.

Затова счита, че така присъдената от ВРС месечна издръжка от 230лв е необосновано малка.

Поради изложеното моли за отмяната на постановеното от ВРС в обжалваните части и за постановяване на друго, с което бъде определен размерът на месечната издръжка в полза на непълнолетната М. в размер на 500лв, считано от датата на подаване на ИМ 7.12.2020г, ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, до настъпване на

законно основание за нейното изменение или прекратяване, както и за присъждане на цялата претендирана сума от 4383лв, представляваща издръжка за минало време за периода от 13.03.2020 г. до 06.12.2020г; да бъде осъден ответникът да заплати всички съдебно-деловодни разноски по делото, респ. да заплати разликата между присъдените 200лв до пълния им размер.

III Подадена е и **частна жалба вх.№ 303641/9.12.2021г от Ф. АСП. Ф.** против **Определението на ВРС-24с-в № 266101/12.11.2021г**, с което е отменено допуснатото по делото обезпечение - възбрана върху недвижим имот-собственост на ответника по спора, а именно: АПАРТАМЕНТ на третия етаж от сграда, находяща се в гр.В. ул."Ст.С." № 42, при граници на апартамента: югоизток - калкан, югозапад - двор, апартамент на Й., стълбище и улица ул."Ст.С."№ 42, състоящ се от две стаи, хол, кухня с ниша, тоалет с душ, входно антре, коридор, килер, два балкона с обща квадратура 96кв.м, и 1/6 ид.ч. от стълбището с избено помещение от 15,60кв.м., означено под № 9 при граници: от две страни коридор, пералня и главен коридор с таванско помещение от 26,4 кв.м., означено под N 911 при граници: вътрешен двор, таван на Х., коридор и тавани и И. и Ш. с 1/6 идеална част от пералнята, коридорите в мазите и таваните, както и гараж № 5, построен в двора при съседи: гараж № 4 на С.Р., гараж № 6 на И. Д., както и 1/12ид.ч. от двора, целият от 805кв.м. в парцел пл. № 19 в квартал 34 по плана на 8 подрайон на гр.В..

Счита същото за неправилно и незаконосъобразно, тъй като обезпечителна мярка възбрана била допусната за обезпечаването на предявения иск за издръжка за минало и бъдеще време.

По молба на ответника обезпечението било отменено поради заплатените от него до този момент издръжки, за което е представил доказателства заедно с искането за отмяна, както и с последваща допълнителна такава.

От представените от него платежни документи било видно, че плащанията са били извършени едва след като бил узнал за искането за снабдяване с ИЛ по делото, при което съдът многократно отказал издаването на такъв, вкл. като дал указания, че следва изрично да бъде поискано допускане на предварително изпълнение на постановеното първоинст.решение в частта за издръжката. Така, след многократните откази на съда, все пак ИЛ бил издаден много по-късно, отколкото следвало.

Очевидно под страх от образуване на изп.дело и едва след изричното произнасяне на съда по допускане на предварително изпълнение на решението в частта за издръжката, както и след издаването на ИЛ, ответникът е подал молбата за отмяна на обезпечението и едва тогава заплатил една част от издръжката.

Впоследствие, с допълнителна молба представил и доказателство за втората част от дължимата от него сума за издръжка.

Независимо, че задълженията за издръжка не били от типа на търсимите, а са носими задължения, молителката М. не била уведомена лично от баща й, а научила от делото за извършените парични преводи за издръжка.

Въпреки тези две плащания, очевидно било от данните по делото, че плащанията са били направени след множество оспорвания от страна на ответника и след година и половина бездействие от баща й /той сам е заявил пред съда, че не бил плащал никакви средства за дъщеря си от пролетта на 2020г/. Освен това, бил депозирал и въззивна жалба срещу решението на съда, в която изрично посочва, че присъдената издръжка е завишена и иска нейното намаляване към минималния законов размер - 170лв. При това поведение на ответника е ясно, че той цели да се отклони от издържането на дъщеря си, което има задължителен характер до навършването на пълнолетието й, а заявеният от него размер от 170лв е крайно недостатъчен за издръжката й.

Понастоящем М. е непълнолетна, на 15г.

Ето защо счита, че обезпечителната нужда от допуснатото обезпечение възбрана, не е отпаднала. Още повече, че съгласно нормата на чл.392 ГПК по искове за издръжка се допуска обезпечение и без да се спазват изискванията на чл.391 ГПК. Дори Законодателят е предвидил възможност в този случай съдът да може и служебно да вземе мерки за обезпечение на иска. Същото правило е цитирано и от решаващия състав в обжалваното определение.

Предвид гореизложеното моли за отмяна на постановеното от ВРС определение, както и да ѝ бъдат присъдени направените от нея разноски за производството по частната жалба, за което прилага договор и списък по чл.80 ГПК.

Срещу ч.жалба е подаден **писмен отговор от В. П. ЯН.** с искане за потвърждаване постановеното от ВРС определение № 266101/12.11.2021г като правилно и законосъобразно.

Излагат се следните доводи :

Не отговаря на истината твърдението в частната жалба, че бащата бил заплатил всички суми под страх от завеждане на изп.дело.

От описаните в отговора фактури било видно, че сумите били заплатени още преди завеждане на изп.дело.

Ответникът по исковете за издръжка няма отношение към пропуска на процесуалния представител на ищцата да поиска допускане предварително изпълнение на решението.

В.Я. е заплатил всички дължими суми, видно от извлечение за периода 1.08.2021г-1.12.2021г, както следва:

на 25.08.2021г - 2 283,64лв, от които 2208,33лв главница и 75,31лв лихва;

на 01.09.2021г - 250лв – издръжка за м.септември 2021г;

на 10.09.2021г - 2173,03лв - издръжка за минало време, от които 2025лв-главница и 148,03лв-лихва;

на 01.10.2021г – 250лв-издръжка за м.октомври 2021г;

на 01.11.2021г – 250лв – издръжка за м.ноември 2021г;

Въпреки незабавното и добросъвестно изплащане на всички суми общо в размер на 5206,67лв до 01.11.2021г, през м.ноември 2021г ищцата е образувала изп.д.№ 20217180400961/2021 при ЧСИ С. К., която е запорирала всички банкови сметки на бащата, видно от Запорно съобщение изх.№25394/18.11.2021г едновременно с изпращане на ПДИ изх.№25394/18.11.2021г.

След запорирането на банк.см-ка, от която се превежда издръжката, Я. взел назаем, за да преведе издръжката за м.12.2021г и подал молба вх.№ 19238/1.12.2021г за вдигане на запора на банковата му сметка към която е представил Извлечение от ДСК за периода 1.08.2021 - 1.12.2021г и 4 бр.операционни бележки от ДСК № 40/1.10.2021г, № 26/1.09.2021г, № 27/18.09.2021г, № 30/25.08.2021г.

Въпреки подадената на 1.12.2021г молба, към която били приложени доказателства за извършените плащания, на 7.12.2021г от сметката на В.Я. била изтеглена сумата 3 794,93лв, която била възстановена впоследствие след подадена молба до ЧСИ вх.№ 19771/10.12.2021г.

Описва се хронологията на фактите, настъпили след постановяване на решението на ВРС-24с-в № 262332/20.07.2021г по гр.д.№ 15717/ 2020г, за да бъдат оборени твърденията ищцата, че сумите били заплатени след издаването на ИЛ.

Исп.лист № 264447 е бил издаден на 24.09.2021г.

Към 24.09.2021г бащата вече бил превел на дъщеря си 2283,64лв на 25.08.2021г, на

01.09.2021 г. 250 лв., на 10.09.2021 г. 2 173.03 лв. или общо 4706,67лв.

Не отговаряли на фактите по делото твърдението, че бащата не бил заплащал издръжка.

Процесуалните действия на съда, относно необходимостта да бъде изрично посочено от ищцата искането за допускане на предварително изпълнение на решението в частта за издръжката, са правилни и напълно законосъобразни, а не, както се твърди от ищцата в частната ѝ жалба, „субективен отказ“.

Счита за неверни твърденията, че щом като била непълнолетна, на 15г., то обезпечителната нужда от възбрана на единственото жилище на бащата, не била отпаднала.

Отделно от всичко изложено, заявява, че майката препятствала всякакви контакти на бащата с детето, за което той се бил грижил от двегодишната му възраст /след завръщането си от САЩ/ и бил силно емоционално привързан към него, което навеждало на мисълта, че възбраната върху единственото жилище на бащата, вече на 82год., се ползвала за оказване на психически натиск върху него и целяла гарантиране интереси.

Поради изложеното моли за отхвърлянето на подадената жалба от М. В. ЯН. непълнолетна, действаща със съгласието на своята майка Ф. АСП. Ф.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, преди да се произнесе по подадените жалби, с които е сезиран, при служебната проверка на поставеното от ВРС решение относно неговата допустимост, съобрази следното:

Във ВРС е подадена **искова молба вх.№ 287465/7.10.2020г**, подадена от **адв.М.П. като процесуален представител на М. В. ЯН., като непълнолетна, действаща със съгласието на своята майка Ф. АСП. Ф.**, против В. П. ЯН., в която се излага, че ответникът е неин баща, с когото нейната майка нямала сключен граждански брак.

От раждането ѝ до днес живеела заедно с майка си, баща ѝ се изразявал само в признаването ѝ като дъщеря и лимитирани отношения с него и т.н. Отправен е петитум: за

- 1/ предоставяне упражняването на родителските права на нейната майка;
- 2/ да бъде определено местоживеенето на ищцата при нейната майка;
- 3/ да бъде определен режим на лични отношения с баща ѝ;
- 4/ последният да бъде осъден да ѝ заплати издръжка за бъдеще време в размер на 500лв, считано от датата на подаване на ИМ
- 5/ за минало време в размер на 4383лв за периода 13.03.2020–7.12.2020г, т.е. по 500лв месечно, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на ИМ;
- 6/ да бъде осъден ответникът да ѝ заплати сумата от 500лв месечно за периода от раждането ѝ на 1.06.2006г до датата на завеждане на ИМ, представляваща детски надбавки, получавани от баща ѝ от американската държава, т.е. за период от 14 години и 6 месеца, общо 4300щат.дол, равняващи се на 70090лв, в която сума не е включена законната лихва
- 7/ да бъде осъден ответникът да ѝ заплати сумата от 1200щат.дол., представляваща получена от него сума, предоставена като помощ за дъщеря му за КОВИД-19 през м.април 2020
- 8/ претендира и сторените по делото разноски.

Подадената ИМ е била оставена от ВРС без движение с **Определение № 264344/8.12.2020г**, с което са дадени ясни указания за приподписването на ИМ от родителя Ф.Ф., който се явява процесуално легитимиран да предявява иск по чл.127 ал.2 СК или да се потвърдят извършените от адв.М.П. процесуални действия без представителна власт/същата е подписала ИМ/, както и да се представи пълномощно за надлежното ѝ представителство по делото.

С изпълнение на посочените указания ВРС приел исквата молба за подадена от надлежна страна и затова с Определение от з.з. № 264689/ 8.06.2021г за изготвен проекто-доклад по делото правилно РС е приел, че надлежна страна в производството по реда на чл.127 ал.2 СК е Ф. АСП. Ф., а надлежен ответник - В.Я..

Това е така защото производството е изрично уредено в посочената разпоредба на чл.127 ал.2 СК, има характера на спора съдебна администрация и в него участници могат да бъдат само ДВАМАТА РОДИТЕЛИ.

С **Определение № 265 110/24.12.2020г** по гр.д.№ 15717/2020 РС /л.27-І/ е прекратил производството по кумулативно предявения с иска по чл.127 ал.2 СК **иск от М. В. ЯН.,** непълнолетна, действаща със съгласието на майка си **Ф.Ф., срещу В.Я. за заплащане на сумата от 1200щат.дол.,** претендирани като получена от ответника помощ за Ковид-19 през м.април 2020, с която сума той неоснователно се е обогатил, **на осн.чл.59 ЗЗД.**

За да прекрати в тази част производството, РС е приел, че ищецът не бил изложил никакви твърдения кое лице било правоимащо да получи посочената сума, т.е поради нередовност на ИМ в тази част.

Определението е отменено от ВОС с Определение № 961/15.03.2021 по ч.гр.д.№ 327/2021г, тъй като е прието, че искът бил редовен–бил индивидуализиран по основание и размер: в обстоятелствената част на ИМ и уточнението към нея е посочено, че дъщерята М.Я. е американски гражданин и като такава ѝ се полагала помощ за пандемията от Ковид-19, отпусната от Правителството на САЩ. През м.април 2020г ответникът в качеството на неин баща получил посочената сума от 1200щат.дол., с което се е обогатил неоснователно.

Делото е върнато на ВРС за продължаване на съдопроизводствените действия за произнасянето и по този иск.

Така след връщането на делото на ВРС е направен нов доклад на делото с **Определение № 264689/8.06.2021,** като съдът е приел, че производството по делото е образувано по предявена от Ф.Ф. срещу В.Я. молба с правно основание **чл.127 ал. 2 СК** за

1/ предоставяне упражняването на родителските права на майката по отношение на непълнолетното дете М.Я.;

2/ да бъде определено местоживеенето на ищцата при майката;

3/ да бъде определен режим на лични отношения с бащата;

4/ за осъждането на бащата да заплаща месечна издръжка в полза на непълнолетната си дъщеря за бъдеще време в размер на 500лв, считано от датата на подаване на ИМ - 07.12.2020г, ведно със законната лихва върху всяка закъснителна вноска до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване

5/ както и издръжка за минало време в размер на 4383лв за периода 13.03.2020–7.12.2020г, т.е. по 500лв месечно, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на ИМ, **на осн.чл.149 СК**

Наведените фактически основания са следните: с бащата на родената на 1.06.2006г М.Я. В.Я. майката никога не била живяла фактически на съпружески начала.

През всичките години майката била родителят, който полагал преки и непосредствени грижи за непълнолетната си дъщеря и заплащала всички разходи за образованието ѝ, вкл. и по специалността „пиано", която изучавала и затова настоява родителските права по отношение на М.Я. да бъдат предоставени на майката, а на бащата - да бъде определен режим на личен контакт.

Излага се, че детето общувало с баща си, но след 13.03.2020г трябвало да се съобразява с времето за спане и почивка на ответника.

Бащата разполага с възможност да заплаща издръжка в размер на 500лв, тъй като доходите му, формирани от пенсията за стаж и възраст, която получава, заедно с тази,

изплащана от американските власти, позволява това.

6/ Докладвано е /с оглед постановената отменително определение от ВОС/, че **ИМ инкорпорира и предявен лично от непълнолетната дъщеря М.Я.** срещу В.Я. за заплащането на сумата от **1200 щат.дол., с които ответникът се е обогатил неоснователно**, получавайки я през м.април 2020, евентуално през периода на обявеното извънредно положение в САЩ, която американските власти предоставяли на всеки американски гражданин, тъй като не я е предал на дъщеря си. Искът намира своето правно в нормата на **чл.59 ЗЗД.**

Претендира се и законната лихва от датата на подаване на ИМ–7.12.2020г до окончателното погасяване на задължението.

С постановеното на 20.07.2021 решение РС отново е прието, че се дължи произнасяне **по иска по чл.127 ал.2 СК и иска по чл. 59 ЗЗД, като в мотивите е посочено**, че е възприето постигнатото между родителите споразумение относно упражняването на родителските права да са предоставени на майката Ф.Ф.; местоживеенето на детето да е при майката, а на бащата е определен режим на лични отношения, което е възпроизведено и в диспозитивната част на решението.

Срещу тази част от решението няма подадена жалба и същото е влязло в законна сила.

Същевременно, с диспозитива на решението в частта му, касаеща дължимата в полза на непълнолетната дъщеря на страните М. издръжка, бащата е осъден да заплаща на М. В. Я. чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. сумата от 250лв, представляваща месечна издръжка и е отхвърлен искът за разликата над посочената сума до пълния претендиран размер от 500лв, на осн.чл.127 ал.2 вр.чл.143 ал.2 СК, както и да заплати на М. В. ЯН. чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. сумата от 2025,49 лв, представляваща издръжка за минало време за периода от 13.03.2020г. до 06.12.2020г и е отхвърлен искът за разликата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 4383лв, на осн.чл.149 СК, като **Е ОСЪДЕН** ответникът В. П. ЯН. да заплати на М. В. Я., чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф., сумата от 276,31лв съдебно - деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и **Е ОСЪДЕНА** М. В. ЯН. чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. да заплати на В. П. ЯН. сумата от 200лв съдебно - деловодни разноски, на осн. чл.78 ал.3 ГПК.

Въз основа на посочените диспозитиви от първоинстанционното решение въззивният съд прави извод, че по отношение на издръжката РС се е произнесъл спрямо ненадлежна страна, съображенията за което са следните:

Нормата на чл.127 ал.2 СК визира, че когато родителите не живеят съвместно и не са постигнали споразумение по ал.1, то, спорът се решава от районния съд, който се произнася относно местоживеенето на детето, упражняването на родителските права, личните отношения с детето и издръжката му съгласно чл.59, 142, 143 и 144 Ск.

Производството по чл.127 ал.2 СК има характера на спорна съдебна администрация, тъй като не се признава или отрича със сила на пресъдено нещо /СПН/ съществуването на материални права, а само се оказва съдействие за начина на тяхното упражняване, признати и гарантирани от закона. Съдебното решение следва да изхожда от правилото за защита по най-добрия начин интересите на малолетното или непълнолетното дете и затова ползва двамата родители. Следователно, липсва типичната за исковото производство квалификация на страните като ищец и ответник. При това, нормата на чл.127 ал.2 СК лимитативно посочва участващите страни и това са само двамата родители. Затова е недопустимо участието на други лица освен тях. Това се отнася и за останалите спорни въпроси, освен упражняването на родителските права. И макар нормата на чл.127 ал.2 СК да препраща към

разпоредбите на чл.142, 143, 144, касаещи издръжката, при разрешаването на въпросите за издръжката в рамките на производството по чл.127 ал.2 СК родителят действа в качеството си не на законен представител на малолетното дете или на одобряващ действията на непълнолетното дете, а в качеството на процесуален субституент. Това е така защото се явява лице, което макар да не е носител на спорното материално право на издръжка /на което титуляр е детето/, разполага с процесуалното право на иск за разрешаването на този спор. И респ., последиците от разрешаването на правния спор ще произведат действие направо в правната сфера на детето.

Казано с други думи, за разлика от самостоятелното производство по иск за издръжка /било за бъдеще или за минало време/, в което надлежна страна-ищец е самото дете, в производството по чл.127 ал.2 СК е недопустимо същото да бъде страна и да участва лично - чрез законния си представител /когато е малолетно/ или със съгласието на родителя /когато е непълнолетно/.

Така, въз основа на гореизложеното, дори да се постигне споразумение от родителите по всички спорни въпроси или по част от тях в рамките на производството по чл.127 ал.2 СК, недопустимо е същото да бъде прекратявано поради одобряване на споразумение /изцяло или отчасти/. Недопустимо е и в останалата спорна част /в случая за издръжката/ производството да продължи по друг процесуален ред, т.е. да бъде разглеждано като самостоятелно такова за издръжка по чл.143 и чл.149 СК. Това е обусловено от разликата в страните, участващи в двата вида производства. В самостоятелното производство по иска за издръжка надлежна страна ищец би било самото дете като носител на материалното право.

За да се направи извода, че в настоящия случай решението е постановено по отношение ненадлежна страна, се съди от мотивите и диспозитива на първоинстанционното решение: разноски по делото са присъдени съобразно уважената и отхвърлена част на исковете за издръжка: осъдена е ищцата М.Я. да заплати на баща си разноските съразмерно отхвърления размер на претенцията ѝ за издръжка и пак в това ѝ качество на ищец са ѝ присъдени разноски съразмерно уважената част от исковете за издръжка.

При това, не е съобразено, че към момента на постановяването на решението М.Я. е непълнолетна и съответно действа със съгласието на родителя си, а не е напълно недееспособна, каквито са малолетните деца, поради което да действа чрез законния си представител.

В тази връзка недопустима е подадената лично от М. В. Я. насрещна въззивна жалба срещу отхвърлителните части на решението за определяне размера на полагащата ѝ се издръжка за минало и бъдеще време, което се поддържа и след направеното уточнение в с.з. относно надлежната страна – носител на правото на жалба.

Що се отнася до отправеното в жалбата на В.Я. искане ВОС служебно да уведоми Дирекция „Социално подпомагане“-В. за оказването подкрепа непълнолетното му дъщеря М. В. ЯН. и нейната майката Ф. АСП. Ф. да бъдат насочени да сключат едногодишен договор с ЦОП за получаване на специализирана психологическа подкрепа за преодоляване отчуждението на дъщерята М. от нейния баща В.Я..

Искането е недопустима доколкото има касателство към определения РЛО, в която част решението на ВРС не е обжалвано и е влязло в законна. Ето защо не е предмет на настоящото въззивно производство и затова е извън правомощията на въззивния съд. Бащата разполага с други процесуални средства за това, вкл. лично да се обърне за съдействие към Д“СП“ въз основана влязлото в сила решение.

Предвид изложеното, решението в частта му, с която ВРС се е произнесъл по отношение на издръжките, дължими от ответника в полза на неговата непълнолетна дъщеря,

подлежи на обезсилване и връщане на РС за произнасяне по спора с участието на надлежната страна в производството по чл.127 ал.2 СК, а именно майката Ф. АСП. Ф. в качеството ѝ на процесуален субституент, действащ в защита на чужди материални права – тези на нейната непълнолетна дъщеря М. В.Я..

Що се отнася до първоинстанционно решение в частта му, с която се е произнесъл по иска с правно основание чл.59 СК.

За да се произнесе по същество, РС се е съобразил с указанията, дадени от въззивната инстанция, дадени с отменителното определение, цитирано по-горе, в което е бил обсъден само въпросът дали искът е бил редовен, т.е. индивидуализиран по основание и размер, без да е обсъждана допустимостта на съединяването му за общо разглеждане с иск по чл.127 ал.2 СК в едно производство.

Макар сам по себе си искът по чл.59 33Д, предявен от непълнолетната дъщеря М. В.Я. против нейния баща В.Я. за неоснователното му обогатяване със сумата от 1200щат.дол., за която носител на материалното право на вземане е дъщерята, но последният след получаването ѝ, не я е предал, да е допустим и редовен като определен по основание и размер, настоящият въззивен състав намира съединяването му за общо разглеждане в едно производство по чл.127 ал.2 СК, за недопустимо поради следното:

1/ поради вида на двете производства и участващите в тях главни страни : по чл.127 ал.2 СК е спорна съдебна администрация и в нея е допустимо да участват само родителите; искът по чл.59 33Д се разглежда по правилата на общото исково производство и главна страна в него е носителят на материалното право на вземане – в случая дъщерята, а не майката.

Предвид горното се налага обезсилване на първоинст. решение в посочената част, като предявеният иск по чл.59 33Д следва да бъде отделен за разглеждане и произнасяне в самостоятелно производство.

II По частната жалба вх.№ 303641/9.12.2021г против Определението на ВРС-24с-в № 266101/12.11.2021г, с което е отменена наложената с Определение № 265111/29.12.2020 по молбата на Ф.Ф. обезпечителна мярка ВЪЗБРАНА върху недвижим имот-собственост на ответника по спора, а именно: АПАРТАМЕНТ на третия етаж от сграда, находяща се в гр.В. ул."Ст.С." № 42, подробно описан по-горе, за обезпечаване на предявените от нея искове по чл.127 ал.2 вр.чл.143 и чл.149 СК.

За да отмени допуснатата обезпечителна мярка, РС е приел за основателни доводите на ответника В.Я., че задължението за присъдената с решението на ВРС издръжка за минало време в размер на 2283,64лв било погасено изцяло чрез плащане, както и това за издръжката за в бъдеще за месеците септември и октомври 2021лв по 250лв. При това положение, причината, поради която била допуснатата обезпечителната мярка, била вече отпаднала и затова молбата по чл.402 ал.2 ГПК като основателна следва да бъде уважена. Като допълнителен аргумент е посочено, че правото на издръжка на детето М.Я. е обезпечено с възможността да се иска предварително изпълнение по реда на чл.242 ал.1 ГПК в случай, че същата не се заплащала от длъжника на падежа.

Гореизложеното не се споделя от въззивния съд.

Задължението за издръжка е от категорията на периодичните платежи – същото е дължимо от ответника, както за минало време като общо определена сума, така и за в бъдеще време за всеки месец до настъпване на основание за нейното изменение или прекратяване.

Към настоящия момент непълнолетната дъщеря на страните М. е навършила 16г и 3м.

Следователно, дължимостта на издръжката следва да бъде до навършване на 18год възраст. При това положение следва да се приеме, че ответникът само частично е погасил задължението си, което може да бъде отчетено от СИ в рамките на образуваното изп.производство.

От изложеното следва, че и към настоящия момент обезпечителната нужда не е отпаднала, още повече, че от данните по делото става ясно, че СИ е вдигнал и наложените запори върху банковите сметки на длъжника. Така вземането би останало необезпечено.

В допълнение следва да се посочи и това, че към настоящия момент размерите на издръжката както за минало време, така и за в бъдеще не са определени поради висящността на спора в тази част.

Що се отнася до предварителното изпълнение по реда на чл.242 ал.1 ГПК. Посочената норма въвежда задължението съдът сам да постанови такова, без да е необходимо дори да бъде отправяна искане, след като се касае за издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа.

При положение, че в настоящия случай РС не е постановил такова предварително изпълнение, няма основание впоследствие да се позовава на тази правна възможност.

Гореизложеното мотивира съда за отмяна постановеното от ВРС определение за отмяна наложената обезпечителна мярка възбрана.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решението на ВРС-24с-в № 262332/20.07.2021г по гр.д.№ 15717/2021 в частите му, с които

Е ОСЪДЕН В. П. ЯН., ЕГН *****, гр. В., ул "С.С." № 42 да заплаща на М. В. ЯН., ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф., ЕГН *****, гр. В., ул."М." № 107 ет.4 ап.13, сумата от **250лв** /двеста и петдесет лева/, представляваща месечна издръжка с падеж първо число на месеца, за който се дължи, считано от датата на депозиране на исковата молба - 07.12.2020г., ведно със законната лихва върху всяка закъснителна вноска до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, КАТО Е ОТХВЪРЛЕН искът за разликата над присъдената сума от 250лв до пълния претендиран размер от 500лв, ведно със законната лихва върху всяка закъснителна вноска до настъпване на законно основание за нейното изменение или прекратяване, на осн.чл.143 СК;

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН., ЕГН *****, гр. В., ул."С.С." № 42 да заплати на М. В. ЯН. ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН *****, от гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13 сумата от 2 025,49лв, представляваща издръжка за минало време за периода от 13.03.2020г до 06.12.2020г /вкл./, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба-07.12.2020г до окончателното изплащане на задължението, КАТО Е ОТХВЪРЛЕН искът за разликата над присъдената сума до пълния претендиран размер от 4 383лв, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 07.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението, на осн. чл. 149 СК;

ОСЪДЕН Е В. П. ЯН., ЕГН ***** от гр.В., ул."С.С." № 42, да заплати на М. В. ЯН. ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** от гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13, сумата от 276,31лв /двеста седемдесет и шест лева и 31ст./, представляваща сторени по делото съдебно - деловодни разноски, на осн.чл.78 ал.1 ГПК;

ОСЪДЕНА Е М. В. ЯН. ЕГН *****, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** от гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13 да заплати на В. П. ЯН. ЕГН ***** гр.В. ул."С.С." № 42, сумата от 200лв /двеста лева/, представляваща сторени по делото съдебно - деловодни разноски, на осн. чл.78 ал.3 ГПК;

ВРЪЩА делото на ВРС за произнасяне по предявения иск с правно основание чл.127 ал.2 вр.чл.143 и чл.149 СК, по който надлежни страни са родителите на непълнолетното дете М. В. ЯН.: ищец Ф. АСП. Ф. и ответник В. П. ЯН.

Решението на ВОС в тази част може да се обжалва с касационна жалба пред ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от уведомяването на страните, по арг.чл.280 ал.3 т.2 ГПК .

ОБЕЗСИЛВА решението на ВРС-24с-в № 262332/20.07.2021г по гр.д.№ 15717/2021 в частта му, с която съдът Е ОТХВЪРЛЕН предявеният от М. В. ЯН. ЕГН ***, чрез нейната майка и законен представител Ф. АСП. Ф. ЕГН ***** от гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13, срещу В. П. ЯН. ЕГН ***** от гр.В. ул."С.С." № 42, иск за заплащане на сумата от 1 200щат.дол., представляваща сума, с която ответникът се е обогатил неоснователно, получавайки я през м.април 2020г, евентуално през периода след обявяване на извънредното положение в САЩ, която американските власти предоставят на всеки американски гражданин във връзка с мерките срещу Ковид-19, на осн. чл. 59 3ЗД.**

ВРЪЩА делото на ВРС в тази част за разделянето на иска с правно основание чл.59 3ЗД, предявен от непълнолетната М. В. ЯН. ЕГН ***, действаща със съгласието своята майка Ф. АСП. Ф. ЕГН *****, двете от гр.В. ул."М." № 107 ет.4 ап.13, срещу В. П. ЯН. ЕГН ***** от гр.В. ул."С.С." № 42, за заплащане на сумата от 1 200щат.дол., представляваща сума, с която ответникът се е обогатил неоснователно, получавайки я през м.април 2020г, евентуално през периода след обявяване на извънредното положение в САЩ, която американските власти предоставят на всеки американски гражданин във връзка с мерките срещу Ковид-19, като същият бъде образуван и разглеждан в самостоятелно производство, което следва да се развива по общия исков ред.**

Решението на ВОС в тази част не подлежи на касационно обжалване по арг.чл.280 ал.3 т.1 ГПК.

Решението на ВРС в останалите части, с които е определено упражняването на родителските права, местоживеенето на детето, и режима на лични отношения, не е обжалвано и е влязло в законна сила, както и по отношение постановените от ВРС привременни мерки.

ОТМЕНЯ определението на ВРС № 266101/12.11.2021г, постановено по гр.д.№

15717//2020г, с което е отменено обезпечение, допуснато с Определение № 265111/29.12.2020 по гр.д.№ 15717/2020, на предявените от Ф. АСП. Ф. срещу В. П. ЯН. искове с правно основание чл.127 ал.2 СК вр.чл.143 и чл.149 СК за заплащане на сумата от 4383лв – претендирана като издръжка за минало време за периода от 13.03.2020 до деня, предхождащ подаването на ИМ на 6.12.2020/вкл., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от подаването на ИМ да окончателното погасяване на задължението; и сумата от 500лв– претендирана като месечна издръжка, считано от датата на подаване на ИМ-7.12.2020 до настъпване на основание за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва за всяка закъснява месечна вноска, чрез **НАЛАГАНЕ НА ВЪЗБРАНА върху** собствения на В. П. ЯН. недвижим имот, представляващ **АПАРТАМЕНТ** на третия етаж от сграда, находяща се в гр.В. ул."Ст.С." № 42, при граници на апартамента: югоизток - калкан, югозапад - двор, апартамент на Й., стълбище и улица ул."Ст.С."№ 42, състоящ се от две стаи, хол, кухня с ниша, тоалет с душ, входно антре, коридор, килер, два балкона с обща квадратура 96кв.м, и 1/6 ид.ч. от стълбището с избено помещение от 15,60кв.м., означено под № 9 при граници: от две страни коридор, пералня и главен коридор с таванско помещение от 26,4 кв.м., означено под N 911 при граници: вътрешен двор, таван на Х., коридор и тавани и И. и Ш. с 1/6 идеална част от пералнята, коридорите в мазите и таваните, както и гараж № 5, построен в двора при съсед: гараж № 4 на С.Р., гараж № 6 на И. Д., както и 1/12ид.ч. от двора, целият от 805кв.м. в парцел пл. № 19 в квартал 34 по плана на 8 подрайон на гр.В., **на осн.чл.402 ал.2 ГПК.**

Определението на ВОС не подлежи на обжалване, по арг. от чл.396 и ТР № 1/21.07.2010г на ВКС по тълк.д.№ 1/2010г, ОСГТК, и ТР № 5/12.07.2018г на ВКС по тълк.д. № 5/2015г, ОСГТК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____